

[Bertel Dahlgaard.]

spilleanstalt, man lader Spillerne tabe 15 Mill. Kr., og en ud fra ethvert Synspunkt unyttig Administration med et Net af Udsalgssteder som Spillebanker etableres for 4½ Mill. Kr.s Skyld. Det vil sige, at den Administration, som den højtærede Finansminister her sætter i Scene, koster lige saa meget som hele Centraladministrationen af Landbrugsministeriet, Indenrigsministeriet, Trafikministeriet og Handelsministeriet tilsammen. Jeg maa sige, jeg vil, før jeg tror det, se, at den danske Rigsdag i Genrejningsaarene sætter sit Navn under en saadan Galskab.

Jeg har i øvrigt i denne Forbindelse set bort fra det, som ogsaa har været omtalt, at denne Anstalt vil med Naturnødvendighed opdrage til Lovbryderi i Tusinder af Tilfælde. Lovforslaget forbyder Tipning for Børn og unge Mennesker under 18 Aar, men tror man ikke, det vil blive en fuldkommen selvfølgelig Trafik, at de, der er under 18 Aar, tipper gennem dem, der har overskredet Aldersgrænsen for dem, som Staten finder værdige til at indtræde i Statens Spilleanstalt til Fremme af den ædle Idræt?

I Virkeligheden maa jeg sige, at da jeg sad og hørte det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Krafts Tale, følte jeg det, som om jeg modtog et karakteristisk Billede af det ærede Medlems fantasifulde Personlighed. Det ærede Medlem fremhævede de vide Perspektiver for, hvad der kan skabes af Ungdomsarbejde, og han saa langt, langt ud i Fremtiden, hvis dette Lovforslag blev gennemført. Naar man nu tænker paa, at det, det drejer sig om, er at tilvejebringe 2—3 Mill. Kr. for at naa alt det, som det ærede Medlems Fantasi er i Stand til at udmale sig, og saa er det, man skal naa her, 4½ Mill. Kr. gennem et Spil paa 30 Millioner, hvorved de, der spiller, faar et direkte økonomisk Tab paa 15 Millioner. Mon man nu alligevel ikke ud fra alle baade økonomiske, moralske og nationaløkonomiske Synspunkter gjorde klogt i fra Rigsdagens Side at bevilge de Par Skilling til Idrætten, det drejer sig om, og saa være fri for denne nationale Spilleklub, der er lige uværdig for Idrætten, for Staten og for den Rigsdag, der skal vedtage den.

Havde den højtærede Statsminister

været til Stede, vilde jeg have appelleret særlig grundigt til ham. Saa vidt jeg har forstaaet ham, repræsenterer han den højeste Moral og alle de gamle Dyder: Arbejdsomhed, Sparsommelighed og Vindskibelighed, foruden Troen, Haabet og Kærligheden. Jeg kan forsikre den højtærede Statsminister, at hans Finansminister ikke paa nogen Maade fremmer nogen af disse Dyder gennem den Lovgivning, der her er sat i Gang. Og jeg kan føje til, at jeg kan ikke tænke mig, at f. Eks. Dansk Ungdomsamvirke kunde tænke sig Genopbygnings-tiden karakteriseret af en Lovgivning som denne.

Jeg er ganske klar over, at man fra alle interesseredes Side vil rykke frem med Sverige og Norge, og det er unægtelig en Trumf — hele det skandinaviske Samarbejde toner jo frem derigennem. Jeg maa nu sige, at jeg har altid gerne villet se det saadan, at det nordiske Samarbejde betyder, at de nordiske Folk skal lære de værdifulde Ting af hinanden, men til Gængæld gøre hinanden opmærksom paa de mindre gode Ting, der gror frem.

Og ser vi hen til England — jeg maa desværre sige, at jeg ikke tror, Regeringens Stilling til Spillet derovre helt er saadan, som det ærede Medlem Hr. Tholstrup skildrede —, da bør vi ikke her i Danmark lade os smitte af en af de daarlige Sider hos Angelsakserne, det fuldkomment aandløse Spil, der foregaar i England, og som har ædt sig ind i de brede Lag, og hvor den elektriske Hare er blevet et af de vigtigste Led i Fritidens Udnyttelse. England har her desværre ikke opretholdt sine stolte Traditioner fra den Tid, da England var det første Land — i 1828 —, der ophævede Tallotteriet med den Motivering, at dette Spil medvirkede til at undergrave Nationens Sparsommelighedssans.

Jeg husker, hvordan det i min Ungdom gjorde et stærkt Indtryk paa mig, da Peschke-Køedt omkring Aarhundredskiftet skrev en inspirerende Artikel om, hvordan det var en af Demokratiets Opgaver at udrydde Lotteri-Mentaliteten, at det var en af Demokratiets Pligter at afskaffe den uværdige Tilstand, at Staten gennem sin Lovgivning forbyder Borgernes Hasardspil og saa samtidig selv opretholder en Statsanstalt for Hasardspil. Det vil efter min Mening den